



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. Mgr. Martinem Schwarzem, advokátem, sídlem Mánesova 975/6, Bruntál, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2014, č. j. 7 A 291/2011 - 231,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2014, č. j. 7 A 291/2011 - 231, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 8. 2011, č. j. 697/580/11, 44408/ENV (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 4. 2011, č. j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0909130.055/11/VMK, jímž byla žalobci podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) za správní delikt uložena pokuta ve výši 500.000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1.000 Kč. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že v období od 1. října 2008 do 13. listopadu 2008 na pozemcích parc. č. 219, parc. č. 249/3 a parc. č. 256/1 v katastrálním území Valštejn a dne 5. března 2009 na pozemku parc. č. 1752 v katastrálním území Hynčice u Krnova (dále jen „dotčené pozemky“) bez povolení orgánu ochrany přírody pokácel prostřednictvím A. M. celkem 231 kusů konkrétně označených listnatých dřevin, jejichž obvod ve výšce 1,3 m nad zemí byl větší než 80 cm, čímž porušil § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadené rozhodnutí žalovaného.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) posoudil žalobu jako neopodstatněnou ve všech žalobních bodech, a proto ji rozsudkem ze dne 18. 6. 2014, č. j. 7 A 291/2011-231 (dále

jen „napadený rozsudek“), nyní napadeným kasační stížností, zamítl. Městský soud k žalobou uplatněným námitkám přijal následující závěry. K výtce žalobce ohledně nesprávně či nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci uvedl, že v řízení před správními orgány nebylo prokázáno, že svědci M., O. a H., na jejichž výpovědích byl především založen závěr správního orgánu I. stupně o tom, že žalobce osobně označoval pracovníkům zhotovitele (A. M.) stromy, které mají být pokáceny, vypovídali lživě. Podle městského soudu se výpovědi svědků v otázce označování stromů ke kácení a přítomnosti žalobce na dotčených pozemcích v zásadě shodovaly a žalobce, který pravdivost jejich výpovědí začal zpochybňovat teprve v odvolacím řízení tvrzením, že každý den pracoval od 3 hodin ráno do 20 hodin večer, toto tvrzení neprokázal a městský soud takové tvrzení považoval za nepravděpodobné. Ani doklad o pracovním vyřízení dne 5. 3. 2009 podle městského soudu uvedené tvrzení žalobce nevyvrací, jelikož z něj plynou dvě pracovní přestávky delší než dvě hodiny a v tento den došlo k pokácení pouze 12 stromů na pozemku parc. č. 1752 v katastrálním území Hynčice u Krnova. Proto označení stromů ke kácení v tento den bylo v moci žalobce. Městský soud k této otázce uzavřel, že dokazování výslechy svědků před správním orgánem I. stupně bylo provedeno bez vad, proto neshledal potřebu výslechy uvedených svědků opakovat v řízení před soudem.

Městský soud dále rozebral námitky, které se vztahovaly k formulaci objednávky, na jejímž základě mělo být kácení dřevin provedeno. Zabýval se jak osobou objednatele v objednávce označenou a na objednávce podepsanou, tak i předmětem požadovaného plnění a uzavřel, že k objednávce prací i k vlastnímu kácení stromů došlo před tím, než došlo k přerušení živnosti, pro něž byly žalobci vydány živnostenské listy (zprostředkování obchodu a služeb, velkoobchod a maloobchod, ubytovací služby, mimoškolní výchova a vzdělávání, pořádání kurzů, školení, včetně lektorské činnosti, které byly podle městského soudu přerušeny až od 1. 9. 2009). V objednávce prací č. 28-V001 ze dne 1. 10. 2008 byl odběratel označen jako „J. J. R. S. p.“ s uvedením identifikačního čísla 60055847. Dále byla opatřena v textové části vedle podpisu žalobce otiskem razítka ve znění: „Svaz chovatelů, Ranč Solný potok (ekoagroturistika – chov koní), Hynčice 28, 793 95 Město Albrechtice, IČO: 76314527“. Z toho městský soud měl za prokázané, že žalobce v době, kdy ke spáchání správního deliktu došlo, byl podnikatelem, jehož podnikatelská činnost nebyla přerušena a objednávku prací tedy žalobce učinil jednoznačně jako fyzická podnikající osoba v souvislosti se svým podnikáním, kterým podle samotného tvrzení žalobce je zemědělská činnost – chov koní a agroturistika. Námitce žalobce, že práce zadal jako nepodnikající fyzická osoba, proto městský soud nepřisvědčil. S tím související námitkou žalobce, že objednávku nepodepsal jako fyzická osoba J. J., ale jako statutární orgán zájmového sdružení podnikatelů Ranč Solný potok, se městský soud meritorně nezabýval, neboť ji žalobce uplatnil po uplynutí lhůty pro podání žaloby, a proto byla námitkou nepřijatelnou.

Městský soud nepovažoval v souvislosti s objednávkou prací za důvodnou ani výhradu žalobce, že předmětem objednávky nebylo kácení stromů, nýbrž „průklest“, jelikož z objednávky je zřejmé, že přesný rozsah toho, co má být na předmětných pozemcích provedeno, má být upřesněno ústně přímo na místě samém. O skutečném úmyslu žalobce, kterým byl podle městského soudu nejen ořez větví, ale i kácení stromů, nepřímo svědčí i další skutečnosti, které v řízení vyšly najevo jak z vyjádření žalobce ze dne 22. 6. 2009 (v němž uvedl, že pozemky užívá k získání travních porostů pro zimní krmení hospodářských zvířat v jeho vlastnictví), tak i z leteckých snímků pozemků dostupných v katastru nemovitostí a z fotodokumentace pořízené Státním zemědělským intervenčním fondem (z nichž je zřejmé, že minimálně část pozemků byla zarostlá souvislým porostem vzrostlých stromů a šlo tedy o pozemky, které nebylo možno bez dalšího jako travní porosty pro kosení trávy užívat a nepostačovalo ani u vzrostlých stromů ořezat větve, nýbrž bylo nezbytné ke splnění tohoto účelu pokácet alespoň některé stromy). Kácení stromů, jak dále dovodil městský soud, bylo třeba i proto, že žalobce hodlal na obhospodařování předmětných pozemků čerpat evropské dotace. Ke splnění podmínek

pokračování

pro čerpání těchto dotací by pouhý ořez větví nepostačoval. Městský soud tedy tvrzení žalobce o tom, že jeho skutečným úmyslem nebylo kácení vzrostlých dřevin, považoval za nevěrohodné.

Městský soud také nedovodil vadu řízení, která měla spočívat v nevyslechnutí svědka J. N. v odvolacím řízení u žalovaného, jelikož se tento svědek nepodílel na kácení dřevin na pozemcích, jichž se týkalo rozhodnutí správních orgánů a důvody jeho výsledku žalobce blíže neobjasnil. Pokud z protokolu sepsaného správním orgánem I. stupně ze dne 2. 7. 2009 vyplynulo, že tento navržený svědek se podílel na kácení stromů na pozemku parc. č. 256/1 (jehož se předmět řízení týkal), jednalo se o kácení v březnu roku 2008, tedy v době, již se řízení před správními orgány netýkalo. Z důvodu nejasné souvislosti dalších navržených důkazů (v řízení před soudem) s předmětem řízení (ve vztahu k pozemkům nikoliv vytčeným ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně), městský soud také neprovedl některé ze žalobcem navržených důkazů, jak uvedl v odůvodnění napadeného rozsudku.

Ani další námitky žalobce, které se vztahovaly k rozsahu pokácených dřevin a v souvislosti s tím ke zpochybnění závěrů znaleckého posudku č. 1/2009 ze dne 4. 1. 2009 znalce Ing. Jaroslava Hermana, městský soud neshledal důvodnými. Městský soud se zabýval především tvrzenými rozpory mezi tímto posudkem, o něž se také opírala rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a posudkem ze dne 19. 8. 2007, který zpracoval Ing. Jaroslav Matoška na objednávku Pozemkového fondu ČR pro účely převodu souboru pozemků v katastrálním území Valštejn, mimo jiné i pozemků parc. č. 219 a parc. č. 249/3, jichž se týkal předmět správního řízení v nyní posuzované věci. Městský soud dospěl k závěru, že ačkoliv tyto posudky obsahovaly rozdílné údaje o množství stromů, nacházejících se na uvedených pozemcích, přihlédl k tomu, že znalecký posudek Ing. Hermana obsahoval přesnou specifikaci všech stromů jejich druhovým určením, včetně přesných údajů o velikosti pařezů po těchto stromech, zatímco znalecký posudek Ing. Matošky, který byl zpracován prvotně k jinému účelu (stanovení ceny pozemků v souvislosti s jejich převodem) obsahoval pouze obecné údaje o počtu a přibližném stáří stromů bez jejich bližší specifikace. Podle městského soudu přesný počet stromů v tomto posléze uvedeném posudku Ing. Matošky měl roli jen malou, což mohlo být důvodem vytčených odlišností. Městský soud poukázal i na rozpory posudku Ing. Matošky s důkazem v řízení před soudem provedeným fotodokumentací pořízenou před zahájením kácení na předmětných pozemcích Státním zemědělským intervenčním fondem, který svědčí o vyšším počtu stromů na uvedených pozemcích, než uvádí posudek Ing. Matošky. O správnosti údajů ve znaleckém posudku znalce Ing. Hermana tak městský soud nepochyboval.

Městský soud nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že v řízení bylo použito obsahu policejních spisů v rozporu s § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Jednak považoval tuto námitku za poměrně obecně formulovanou, při jejím posouzení v rozsahu daném právě touto obecností však opět odkázal na svědecké výpovědi a znalecký posudek Ing. Jaroslava Hermana, které byly k prokázání odpovědnosti žalobce za projednávaný správní delikt dostatečné. Proto městský soud dovodil, že i kdyby se jednalo o použití obsahu „policejních spisů“ způsobem, kterým je dle § 137 odst. 4 správního řádu jako důkaz nelze použít (ačkoliv žalobce tyto podklady blíže nekonkretizoval), nemohlo by to způsobit takovou vadu řízení, která by podstatně ovlivnila výsledek správního řízení. Ke stejnému výsledku by totiž dospěly správní orgány i bez jejich použití. Městský soud zdůraznil, že není v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu, pokud obsahu policejních spisů je správními orgány použit k popisu „vývoje případu“ nebo tam, kde sám žalobce z jejich obsahu činil určité závěry ve svůj prospěch a správní orgány stejných podkladů využily k jejich vyvrácení. Jako závadnou s dopadem do práv žalobce neshledal městský soud ani účast pracovníků správního orgánu I. stupně jako veřejnosti na jednáních konaných v rámci trestního řízení vedeného vůči žalobci. Informace získané při trestním řízení mohli použít při úvahách o tom, jaké důkazy ve správním řízení opatřit, avšak

rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se podle městského soudu opírají jen o ty důkazy, které byly řádně provedeny ve správním řízení a které také byly hodnoceny správními orgány nezávisle na závěrech soudu v trestním řízení.

Jako v daném případě irelevantní posoudil městský soud ty námitky žalobce, které se týkaly podaného oznámení o kácení dřevin. Poukázal na dikci § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 8 odst. 1 téhož zákona se závěrem, že žalobci je vytýkáno, že zadal kácení stromů, k jejichž pokácení bylo zapotřebí předchozího povolení orgánu ochrany přírody a krajiny. Proto skutečnost, zda bylo podáno ohlášení buď samotným žalobcem nebo zhotovitelem prací v jeho zastoupení, nemá žádný význam ve vztahu k odpovědnosti žalobce za daný správní delikt. Nepřípadným shledal městský soud i poukaz na § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož povolení ke kácení dřevin nebylo třeba, pokud jejich stavem zřejmě a bezprostředně byl ohrožen život či zdraví nebo hrozila-li škoda značného rozsahu, neboť taková vážná situace, kterou zákon v uvedeném ustanovení má na mysli, v daném případě nenastala a tvrzenému ohrožení zdraví žalobcem chovaných koní na dotčených pozemcích bylo možno snadno zabránit jejich přemístěním do jiných částí pozemků. Účelovost argumentace žalobce v této části žalobních námitek dovedl městský soud i z rozporu obsahu dopisu ze dne 27. 11. 2008, který žalobce adresoval Ministerstvu zemědělství, v němž uvedl, že na předmětných pozemcích „*pasení koní neprovádět*“, ačkoliv v žalobě tvrdil, že „*v daném prostoru se pasou zvířata – koně, a to koně i značně cenní...*“.

Městský soud nakonec neshledal důvodnými ani žalobní námitky týkající se výše uložené pokuty. S poukazem na své předchozí závěry o prokázání skutečnosti, že to byl právě žalobce, který určil skutečný rozsah kácení dřevin, který byl iniciátorem spáchaného správního deliktu a jehož prospěchu mělo protiprávní jednání sloužit především, městský soud uzavřel, že nelze přisvědčit argumentaci žalobce o tom, že uložená pokuta ve výši 500.000 Kč je pro něj likvidační a je také nepřiměřená pokutě, která byla uložena zhotoviteli prací A. M. (ve výši 100.000 Kč). Za nepřítadný označil městský soud i poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 50/2008, neboť v něm posuzovaný skutkový stav je porovnáván s nyní projednávanou věcí v parametrech, které porovnávat nelze (srovnáním výše ekologické škody na životním prostředí v rozsudku sp. zn. 9 As 50/2008 ve výši 2.412.980 Kč se skutečnou škodou představující cenu vytěženého dřeva v nyní projednávané věci ve výši 286.551,40 Kč). V daném případě ekologická škoda, které vznikla pokácením dřevin, které je kladeno žalobci za vinu, činila 25.100.052 Kč. Proto i poměr uložené pokuty nyní a v odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu vzhledem ke způsobené ekologické škodě je adekvátní. Ani z hlediska možného likvidačního dopadu do osobních a majetkových poměrů žalobce městský soud neshledal výši pokuty za nesprávně stanovenou. Odkázal na kritéria, která mají být podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu při ukládání pokuty za jiný správní delikt vzata v potaz dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, tedy na závěr, že k osobním a majetkovým poměrům pachatele se má přihlídnout i tehdy, pokud příslušný zákon tyto poměry v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Jelikož žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně k doložení osobních a majetkových poměrů nereagoval, vyšel žalovaný při stanovení výše sankce z údajů mu dostupných v katastru nemovitostí, z něhož vyplynula vlastnická práva (bez dalších omezení či zatížení právy třetích osob) nejen k rodinnému domu, souvisejícím pozemkům a stavbám, ale také zemědělským pozemkům o celkové výměře 5,8834 ha. V napadeném rozhodnutí tedy byla výše pokuty stanovena přiměřeně a vzhledem k rozsahu vlastnických práv k nemovitostem není pro žalobce ani likvidační, jelikož horní hranice pokuty, kterou lze za posuzovaný správní delikt uložit, činí částku 1.000.000 Kč. Městský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

pokračování

Rozsudek městského soudu napadá žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Opakuje veškeré námitky, které byly předmětem řízení o žalobě u městského soudu a dále vytýká vady řízení před městským soudem, ale i vady správního řízení.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá podle stěžovatele oporu ve spisech, jelikož správní orgány vadně hodnotily důkazy a skutkový stav navíc nebyl zjištěn úplně, neboť nebyly provedeny důkazy, které byly správní orgány povinny provést. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou též nesrozumitelná a rozporuplná, zejména pokud jde o vyčíslení škody. Dvě postupně vydaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně (z nichž první bylo k odvolání stěžovatele žalovaným zrušeno) se rozcházejí v počtu kusů stromů na dotčených pozemcích. Počet pokácených stromů ale má vliv na stanovení výše škody. Správní orgán I. stupně neumožnil stěžovateli vyjádřit se před vydáním správního rozhodnutí k jeho podkladům dle § 33 odst. 2 správního řádu a neučinil ani zjištění konkrétních časů o označování stromů na dotčených pozemcích za účelem potvrzení či vyvrácení pravdivosti svědeckých výpovědí provedených ve správním řízení. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podle stěžovatele neurčitý, neboť se týká údajného porušení povinností u dotčených pozemků parc. č. 219, parc. č. 249/3, parc. č. 256/1 v katastrálním území Valštejn a parc. č. 1752 v katastrálním území Hynčice u Krnova, v oznámení o zahájení správního řízení je však uváděno mnohem rozsáhlejší vykácení stromů na větším počtu pozemků, než v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Stěžovatel dále namítá, že městský soud nesprávně posoudil, která osoba je odpovědná za vytýkaný správní delikt. Objednatel prací podle objednávky č. 28-V001 ze dne 1. 10. 2008 bylo Sdružení osob-Svaz chovatelů Ranč Solný potok, IČ 70314527. Stejný závěr vyslovil podle stěžovatele ve znaleckém posudku č. 4/2009 ze dne 4. 1. 2009 i znalec Ing. Herman. Za nesprávný proto stěžovatel považuje závěr městského soudu, že v době spáchání správního deliktu byl podnikající osobou, což městský soud dovodil z výpisu ze živnostenského rejstříku. Tento závěr není ničím podložen, neboť podnikatelskou činnost stěžovatel přerušil v době od 26. 8. 2008 do 30. 6. 2009. Stěžovatel opětovně, ve shodě s žalobou rozporuje i závěr o předmětu plnění podle objednávky č. 28-V001 ze dne 1. 10. 2008, v níže byla požadována údržba průklestem, nikoliv kácením, což jsou podle stěžovatele odlišné pojmy, které zhotovitel prací A. M. jako profesionální firma musel rozlišit.

Poukazuje na rozpory ve svědeckých výpovědích, které se vztahovaly k jeho přítomnosti na místě kácení při označování stromů. Svědci O., M. a H. vypověděli, že stěžovatel byl přítomen na každém pozemku a práce zahajoval značením stromů ke kácení, avšak žádný z těchto svědků nebyl na všech pozemcích, nýbrž svědkyně O. pracovala na pozemku parc. č. 219, svědek M. na pozemku parc. č. 85/1 a svědek H. na pozemku parc. č. 256/1. Svědectví jsou tak nejen rozporná, ale neváží se ani k dalším pozemkům, kterých se správní delikt týká. Z uvedeného stěžovatel dovozuje, že svědci vypovídali nepravdivě. Městský soud však neprovedl výslechy navržených svědků M., B., H., O. a M. s odůvodněním, že není další odvolací institucí. S poukazem na § 52 s. ř. s. a 77 s. ř. s. stěžovatel namítá, že v rámci tzv. plné jurisdikce se může v řízení před soudem domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, které mají prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu a soud správnost a úplnost skutkových zjištění správních orgánů poté hodnotí samostatně a nezávisle. Proto za nesprávný považuje postup městského soudu, který odmítl provést důkazy navržené stěžovatelem k prokázání jeho nevin.

Ze stejného důvodu napadá stěžovatel rozsudek městského soudu i proto, že soud nevyslechl svědky, kterým měl sdělit zahájení prací (kácení stromů) na pozemku parc. č. 1752, aby bylo postaveno na jisto, zda stěžovatel mohl dne 5. 3. 2009, kdy k deliktnímu jednání mělo na tomto pozemku dojít, skutečně značky na stromy umístit vzhledem ke své přítomnosti v zaměstnání jako řidič v dopravě. Městský soud ani neověřil údaje o pracovní době stěžovatele u jeho zaměstnavatele za účelem potvrzení či vyvrácení pravdivosti výpovědí svědků (slyšených ve správním řízení) o označování stromů ke kácení stěžovatelem dne 5. 3. 2009. Důkaz k těmto rozporům (rozpis směn v březnu 2009) soud vůbec neprovedl, přesto z tohoto důkazu v napadeném rozsudku vycházel. Proto trpí jeho rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Stejně pochybení městského soudu vyslovuje stěžovatel i ve vztahu k dopisu adresovanému Pozemkovému fondu ČR ze dne 4. 9. 2007, který, ač nebyl jako důkaz řádně proveden, považoval městský soud za důkaz iniciátorství označování stromů a určování jejich těžby. Uvedené vady řízení mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Rozsudek městského soudu považuje stěžovatel za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů také proto, že postrádá adekvátní zdůvodnění, proč se soud přiklonil k znaleckému posudku znalce Ing. Hermana, a proč naopak nepovažoval za relevantní posudek předložený stěžovatelem zpracovaný znalcem Ing. Matoškou. Nedostatečně odůvodněný je i závěr městského soudu ohledně pojmu „průklest“ použitého v objednávce prací. Městský soud dostatečně neobjasnil, zda se pod ním rozumí kácení či nikoliv. Úmyslem stěžovatele bylo dotčené pozemky ošetřit tak, aby odpovídaly stavu, v jakém je užíval v době zahájení pronájmu, kácení naopak jeho záměrem nebylo. V této souvislosti nesouhlasil ani s dalším závěrem městského soudu, totiž že kácení bylo nutné k získání dotací. Rozsah ploch pro přidělení dotací byl totiž stanoven v roce 2003 a kdykoliv později do doby tvrzeného spáchání deliktu tento rozsah ploch nebylo možno navýšit. Proto z uvedeného důvodu kácení stromů nebylo podmínkou přidělení dotací.

Nesouhlasné stanovisko vyjadřuje i k tomu, že městský soud nepřipustil důkaz výsledkem svědka N. s odůvodněním, že se na kácení stromů na dotčených pozemcích se zhotovitelem nepodílel a poukazuje na související trestní řízení sp. zn. 2 T 102/2009, v němž státní zástupce považoval dokumentaci zhotovitele Metelky k provedeným pracím za klíčový důkaz k prokázání odpovědnosti za označování stromů, který také stěžovatel v řízení před městským soudem navrhoval. Z uvedeného stěžovatel dovozuje, že je věc třeba šetřit jako celek, nikoliv vybírat jen ty pozemky, které po zúžení předmětu řízení, zůstaly předmětem správního deliktu.

Stěžovatel konečně zdůrazňuje nesprávné posouzení otázky naplnění konkrétních znaků skutkové podstaty správního deliktu, jehož se měl dopustit, a to její objektivní stránky, když škodlivým následkem protiprávního jednání byl vytěžený porost, tento škodlivý následek by však nastal i při absenci objednávky stěžovatele, která měla být jeho příčinou. Zhotovitel prací by k těžbě stromů přistoupil i bez objednávky prací, což potvrzuje i jeho jednání v březnu 2008, kdy objednávka prací ještě vystavena nebyla. Zdůrazňuje také, že zhotovitel M. vykácel stromy i na pozemcích, které v objednávce nebyly vůbec označeny. Proto je to především zhotovitel, který podle stěžovatele nese deliktní odpovědnost. Odstraněním pochybností o této otázce, která je otázkou klíčovou, se městský soud nezabýval.

Stěžovatel nesouhlasí ani se závěry městského soudu a před ním žalovaného o správnosti stanovení výše uložené pokuty, jelikož vycházela z tvrzené ekologické škody podle posudku znalce Ing. Hermana, který však potvrdil, že do množství pokácených stromů na pozemku parc. č. 219 zahrnul i pařezy stromů z jiných (sousedních) pozemků. Znalecký posudek je v této

pokračování

části nesprávný a od toho se odvíjí i nesprávně stanovená výše ekologické škody, tedy i výše uložené pokuty. Ta je pro stěžovatele likvidační, neboť již byl potrestán trestem odnětí svobody, byl povinen nahradit škodu, zaplatit soudní výdaje a ztratil zaměstnání.

Stěžovatel tedy ze všech uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek, jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně zrušit a vrátit tomuto správnímu orgánu k novému rozhodnutí.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry městského soudu obsaženými v napadeném rozsudku a neshledává důvod pro jeho zrušení. Má za to, že zákonné a věcné správné bylo jeho rozhodnutí, které bylo předmětem soudního přezkumu i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Navrhuje proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a důvody (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), které stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že uplatňuje-li stěžovatel v kasační stížnosti jako jeden ze stížních důvodů důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jedná se o kasační důvod, který v nyní posuzované věci nepřípadá v úvahu. Jedná se speciální kasační důvod nezákonnosti [k obecnému kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], který se vztahuje k rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Protože v nyní posuzované věci městský soud nerozhodoval ani o odmítnutí návrhu ani o zastavení řízení, nýbrž věcně posuzoval žalobu podanou stěžovatelem, o níž také vydal meritorní rozhodnutí (napadený rozsudek), nemá uplatnění tohoto kasačního důvodu žádné *ratio*.

Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda napadený rozsudek trpí tvrzenou vadou nepřezkoumatelnosti (pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů) či zda je tu jiná vada řízení před městským soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy zkoumal naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud by totiž námitku směřující k uvedenému kasačnímu důvodu shledal opodstatněnou, bylo by to zjevně překážkou dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalších stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost rozsudku může spočívat buď v jeho nesrozumitelnosti, nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Jak již v bohaté judikatuře Nejvyšší správní soud k otázce nepřezkoumatelnosti z důvodu nesrozumitelnosti rozsudku uvedl, za nesrozumitelný je třeba považovat takový rozsudek, který neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s. nebo z něj nelze rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení) nebo pokud jeho výroková část nekoresponduje jeho odůvodnění a nebo není-li dán věcný a obsahový soulad jednotlivých částí rozsudku (k uvedenému srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 76). Popsanými vadami napadený rozsudek městského soudu zcela zjevně netrpí.

Nejvyšší správní soud však v nyní posuzovaném případě shledal, že napadený rozsudek městského soudu trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, která souvisí s jinou

vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Takovou vadu spatřuje Nejvyšší správní soud v dokazování, které městský soud (ne)provedl.

Ve správním soudnictví soud činí skutková zjištění kromě obsahu správních spisů dále zejména z důkazů, jež v řízení sám, popřípadě prostřednictvím dožádaného soudu, provedl. Dokazování je tak procesem, při němž je v průběhu soudního řízení zprostředkován obsah důkazních prostředků (listin, znaleckých posudků, svědeckých výpovědí apod.). Z nich pak v průběhu jejich hodnocení (tedy posuzování zjištěného obsahu důkazních prostředků) vyplývají pro rozhodovanou věc relevantní a podstatné skutečnosti, nebo také může při jejich hodnocení soud dospět k závěru, že vypovídací hodnota, respektive zjištěný obsah provedených důkazů není pro věc relevantní. Tyto závěry je soud povinen vyjádřit v odůvodnění svého rozsudku tak, aby z něj bylo zcela zřejmé, o které skutečnosti, zjištěné z konkrétních důkazů, své skutkové závěry opřel a proč nepovažoval za významné pro věc i jiné v řízení provedené důkazy. Ruku v ruce s takovým posouzením provedených důkazů jde i povinnost soudu vypořádat se s těmi důkazními návrhy účastníků řízení, které soud přesto, že byly navrženy, neprovedl a uvést také důvody tohoto svého postupu.

V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. přitom soud není povinen provést všechny účastníky navržené důkazy a naopak je oprávněn provést i jiné důkazy, než navržené, pokud to shledá vhodným či potřebným. Za nesprávný je však třeba považovat takový postup soudu při dokazování, kdy některé z důkazních návrhů, které účastníci v řízení před soudem učinili, jsou soudem zcela pomínuty, nebo sice některé z navržených důkazů provede, avšak ani ze záznamu z ústního jednání (§ 49 odst. 12 s. ř. s.) a následně ani z odůvodnění rozhodnutí soudu není zřejmé, o které konkrétní a nezaměnitelně specifikované důkazy se jedná a také jak soud pojednal o těch konkrétně navržených důkazech, které neprovedl a proč tak učinil, tedy jaké byly důvody neprovedení určitých účastníky řízení navrhovaných důkazů. Jinými slovy je soud vždy povinen se s konkrétními uplatněnými důkazními návrhy vypořádat. Je tedy povinen uvést v odůvodnění rozsudku důvody, které jej vedly k tomu, že některé (nebo i všechny) navrhované důkazy neprovedl a proč jejich provedení považoval za nadbytečné (srov. § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“, v návaznosti na § 64 s. ř. s.).

V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud při dokazování, které prováděl u dvou uskutečněných ústních jednáních ve dnech 23. 4. 2014 a 18. 6. 2014, pochybil a naznačeným způsobem dílem nepostupoval vůbec a dílem nedůsledně (k tomu viz níže). Nedostatky v dokazování, spočívající především v neprovedení některých listinných důkazů, stěžovatel v kasační stížnosti také namítal a je třeba mu v tomto bodě dát za pravdu.

Vadu řízení před soudem spočívající v neprovedení navržených důkazů stěžovatel výslovně namítal ohledně dokladů navržených k prokázání jeho pracovního využití dne 5. 3. 2009 a také ohledně dopisu adresovaného Pozemkovému fondu ze dne 4. 9. 2007. Žádný ze dvou záznamů o ústním jednání před městským soudem nezachycuje provedení těchto důkazů, což podle Nejvyššího správního soudu vzhledem ke shora uvedeným východiskům představuje vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Uvedené důkazy jsou totiž důkazy opomenutými.

K tzv. opomenutým důkazům, tedy k důkazům, které, ač byly navrženy, soud vůbec neprovedl, ani jinak nevypořádal, se Nejvyšší správní soud vyjádřil již dříve například v rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. 7 Afs 60/2013 - 29, ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, ze dne 28. 11. 2008 č. j. 7 Afs 79/2007 - 85). Obdobně, byť ve vztahu k občanskému soudnímu řízení, se vyjádřil i Ústavní soud v nálezu

pokračování

sp. zn. III. ÚS 61/94, kde k otázce tzv. opomenutých důkazů uvedl, že [z]ákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu) vyplývajícímu z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1) nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před obecným soudem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a ke věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§ 153 odst. 1; § 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v blavě páte (především čl. 36 odst. 1; čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zákona č. 1/1993 Sb. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásady volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§ 221 odst. 1 lit. c), § 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zákona č. 1/1993 Sb.). Ze zmíněných zásad však nikterak nevyplývá povinnost soudu, provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl (§ 120 odst. 1 al. 2 o. s. ř.). Vzhledem ke skutečnosti, že ve smyslu § 64 s. ř. s. se přiměřeně v soudním řízení správním aplikují i příslušná ustanovení občanského soudního řádu, která se týkají dokazování, obsažená v části třetí občanského soudního řádu, a shodně se též uplatňuje zásada volného hodnocení důkazů (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), jsou citované závěry Ústavního soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ.

Nejvyšší správní soud přitom shledal, že tzv. opomenutými důkazy (kromě dvou výše označených) jsou i další důkazní návrhy, které stěžovatel v průběhu řízení před soudem specifikoval, avšak městský soud o nich nikterak nepojednal ani při ústních jednáních, ani v napadeném rozsudku. V žalobě a především v písemných vyjádřeních stěžovatele ze dnů 15. 5. 2014 a 5. 6. 2014 byly jednotlivé jím učiněné důkazní návrhy přiřazeny k jednotlivým konkrétním skutkovým tvrzením, k nimž se vztahovaly. Nebylo tedy důvodu, aby soud tyto důkazní návrhy zcela pominul a nezaujal k nim žádné stanovisko. Uvedené pochybení se týká návrhů stěžovatele na provedení důkazu vyjádřením svědka Š. ve věci sp. zn. 2 T 102/2009, vyjádřením svědka N. ze dne 19. 8. 2013 k Okresnímu soudu Bruntál, dokumentací o výkonu činnosti zhotovitele kácení stromů M. a N., výslechu znalce Ing. Hermana, výřezů map z portálu seznam.cz, mapových pokladů z Českého zeměměřičského a katastrálního úřadu a Google Earth, korespondence s Pozemkovým fondem ČR ze dne 12. 10. 2009 a odpovědi ze dne 14. 10. 2009, výslechů svědků A. M., P. B., J. H., L. O. a J. M., záznamu z jednání 16. 7. 2012 u advokáta JUDr. Zdeňka Davida, výzvy společnosti ARRIVA MORAVA a.s. ohledně pracovního vytížení stěžovatele ve dnech 5. 3. 2009 a 25. 3. 2009 a v dalších dnech, které shora uvedení svědci označí jako dny, kdy mělo dojít k označení stromů pro kácení na pozemcích parc. č. 219, parc. č. 249/3 a parc. č. 256/1 v katastrálním území Valštejn.

Uvedené důkazy městský soud při žádném ze dvou ústních jednání neprovedl, avšak ani nerozhodl o tom, že je jako důkazy nepřipouští a z jakých konkrétních důvodů tak činí. Přitom, jak již shora uvedeno, stěžovatel tyto důkazní návrhy směřoval vždy ke konkrétním skutkovým tvrzením a žalobním námitkám. Tedy bylo v moci městského soudu učinit jednoduchý úsudek o tom, zda tyto stěžovatelem navržené důkazy budou v řízení před soudem provedeny nebo zda je soud jako důkazy nepřipustí a z jakých důvodů. To však městský soud neučinil a nepojednal o nich ani při ústních jednáních, ani v odůvodnění napadeného rozsudku. Vadný postup v řízení před městským soudem v otázce dokazování nelze ospravedlnit ani poukazem na to, že dříve v písemných podáních navržené důkazy stěžovatel nezopakoval

při ústním jednání městského soudu k jeho dotazu, zda činí ještě nějaké další důkazní návrhy v době krátce před přednesy závěrečných návrhů. Byly-li jednou důkazní návrhy účastníkem řízení učiněny, podle Nejvyššího správního soudu již není třeba je opakovat a je věcí soudu, aby se s těmito důkazními návrhy náležitě vypořádal.

Za zásadní pochybení v postupu městského soudu Nejvyšší správní soud dále považuje, že v napadeném rozsudku z některých navržených důkazů při hodnocení věci vycházel (dokonce v neprospěch tvrzení stěžovatele), avšak tyto důkazy při žádném ze dvou uskutečněných ústních jednání neprovedl. Tato výtka se týká jednak listiny nazvané „Výkony pracovníků osobní dopravy za měsíc březen“ ze dne 1. 4. 2009 a s ní související listiny nazvané „turnusový příkaz řidiče pro turnus 781“ týkající se pracovního vytížení stěžovatele dne 5. 3. 2009 (kdy mělo dojít ke kácení stromů na pozemku parc. č. 1752 a jejich označení stěžovatelem) a dále údajů z živnostenského rejstříku podle výpisu z něj, týkající se rozsahu podnikatelské činnosti stěžovatele a především doby přerušování jejího provozování.

Na tomto místě Nejvyšší správní soud opětovně poukazuje na dříve uvedené, totiž, že v souladu s § 64 s. ř. s. se v řízení ve správním soudnictví přiměřeně použijí mimo jiné i ustanovení části třetí o. s. ř. To se týká jak vymezení důkazních prostředků, tak i způsobu jejich provedení. V souladu s § 129 o. s. ř. se důkaz listinou provede tak, že ji nebo její část při jednání předseda senátu přečte nebo sdělí její obsah, případně předloží účastníkům k nahlédnutí, je-li to postačující.

Ze dvou záznamů z ústních jednání uskutečněných městským soudem však právě dva zmíněné důkazy, na něž městský soud poukazuje v odůvodnění svého rozsudku a jimiž argumentuje proti žalobním tvrzením a ve prospěch závěrů přijatých žalovaným, žádným z naznačených způsobů (ve smyslu § 129 o. s. ř.) prokazatelně neprovedl. Pokud jde o výpisy z živnostenského rejstříku, nejsou součástí soudního spisu ani spisu správního a dvě listiny vztahující se pracovnímu vytížení stěžovatele dne 5. 3. 2009 byly sice při ústním jednání městského soudu dne 18. 6. 2014 založeny do soudního spisu, což je ze záznamu z tohoto jednání patrné, provedení důkazu uvedenými listinami způsobem, který by zprostředkoval jejich obsah soudu i účastníkům řízení však z toho záznamu z ústního jednání zřejmý není.

Vycházel-li tedy městský soud ze zmíněných „důkazů“, které způsobem zákonem předpokládaným neprovedl (opak ze záznamů z obou ústních jednání neplyne), při vypořádání některých žalobních námitek stěžovatele, zatížil tím řízení vadou, která mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku a porušil tak právo stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Tato vada je o to závažnější, že se týká listinných důkazů pro věc významných, jelikož se vztahovaly k námitce stěžovatele, že dne 5. 3. 2009 nebylo vzhledem k jeho pracovnímu vytížení u zaměstnavatele Veolia transport Morava a.s. v jeho silách označit stromy ke kácení a k námitce, že v době, kdy mělo dojít ke spáchání správních deliktů, byla jeho podnikatelská činnost podle živnostenských oprávnění řádně přerušena. Tyto důkazy, které v řízení před městským soudem vůbec nebyly jako důkazy provedeny, městský soud nebyl oprávněn jakkoliv hodnotit (neboť z nich nezjistil žádný obsah) a nemohly být proto ani podkladem pro posouzení, byť jen části žalobních námitek stěžovatele.

Jakkoliv se totiž ve správním soudnictví uplatňuje zásada volného hodnocení důkazů, která plyne z § 77 odst. 2 věty druhé s. ř. s., podle níž *[s]oud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich soubornu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného*, esenciálním předpokladem takového hodnocení důkazů je provedení řádného dokazování v řízení před soudem (srovnej též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

pokračování

Konečně Nejvyšší správní soud považuje za potřebné poukázat i na další nedůslednost, které se městský soud při dokazování dopustil, když z obsahu záznamů z obou ústních jednání není zcela zřetelné, které konkrétní listinné důkazy městský soud provedl.

Zde má Nejvyšší správní soud na mysli především soubor listin, které byly městskému soudu poskytnuty žalovaným, jež tvoří součást přílohové obálky soudního spisu. Z podání žalovaného ze dne 26. 5. 2014 (č. l. 213-214 spisu městského soudu) je zjevné, že žalovaným předložené listiny tvořily soubor 22 písemností, které žalovaný jednotlivě označil. Ačkoliv je ze záznamu ústního jednání dne 18. 6. 2014 zřetelné, že uvedeným souborem listin, z nichž provedení některých navrhoval stěžovatel, se městský soud zabýval, nelze rozpoznat, zda provedl veškeré žalovaným poskytnuté listiny, popř. pokud nikoliv, jaký závěr učinil o těch listinách, které neprovedl. Rozsah listin, které byly z poskytnutého souboru písemností jako důkaz provedeny, nelze dovodit ani z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku, kde jsou jmenovitě zmíněny pouze některé z nich, a to na straně 14 ve druhém odstavci napadeného rozsudku fotodokumentace pořízená Státním zemědělským intervenčním fondem (bez další bližší specifikace zejména o datu pořízení či místu, jehož se týká), dopis ze dne 3. 11. 2008, z nějž je na straně 14 ve čtvrtém odstavci napadeného rozsudku částečně citováno, dopis ze dne 27. 11. 2008, který je částečně citován na straně 19 ve druhém odstavci napadeného rozsudku, jakož i „letecké snímky“. O zbylých listinách ze souboru předloženého žalovaným, jež jsou individuálně označeny, není v napadeném rozsudku pojednáno ani konstatováno, že tyto důkazy, ač byly soudem provedeny (což ze záznamu z ústního jednání nelze jednoznačně zjistit), nebyly pro rozhodnutí ve věci podstatné, a proto zjištění z nich učiněná soud blíže nehodnotil.

Převážná část listin, předložených žalovaným v souvislosti s podáním ze dne 26. 5. 2014 totiž nebyla městským soudem při ústním jednání konkrétně identifikována tak, aby bylo zřetelné, které z nich jsou jako důkazy prováděny a které nikoliv, či zda jsou provedeny všechny z nich. Výslovně jsou z obsáhlého souboru listin předložených žalovanou v záznamu z jednání ze dne 18. 6. 2014 uváděny pouze „protokoly o fyzických kontrolách... na předmětných pozemcích, kde je popisován stav pozemků včetně provedené fotodokumentace...“, „oznámení o změně v evidenci půdních bloků, které provádělo ministerstvo zemědělství“, „reakce žalobce na ně“ a „rozhodování o námitkách“. Obdobně bylo naloženo s důkazem předloženým stěžovatelem při ústním jednání soudu dne 18. 6. 2014, nazvaný „mapy“, bez uvedení bližší specifikace, kterými by bylo možno kdykoliv později listiny identifikovat. Zda se jedná o identické důkazy, které jsou v odůvodnění napadeného rozsudku označeny jako „letecké snímky“ nelze seznat a samotná skutečnost, že tyto „mapy“ byly předány stěžovatelem městskému soudu a založeny do soudního spisu (jak plyne ze záznamu z jednání ze dne 18. 6. 2014) nesvědčí o tom, že důkazy konkrétními listinami byly v řízení před soudem provedeny, a to i přes to, že ze záznamu z uvedeného ústního jednání se podává, že blíže neoznačené listiny byly účastníkům řízení dány k nahlédnutí. Nelze-li však zjistit, které listiny to byly, i tak se jedná o vadu řízení před městským soudem, která mohla mít na zákonnost jeho rozhodnutí vliv.

Vzhledem k závěrům o vadách řízení před soudem, které mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku a ruku v ruce s tím způsobily i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími v kasační stížnosti uplatněnými stížními důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jelikož to považoval vzhledem k vytčeným nedostatkům napadeného rozsudku a zejména řízení jemu předcházejícího za předčasné.

Teprve poté, co městský soud řádně vypořádá výše naznačenými postupy veškeré důkazní návrhy účastníků řízení, zejména stěžovatele, bude možno ve věci s přihlédnutím ke všem

skutečností zjištěným z důkazů řádně provedených, které budou způsobem dle § 77 odst. 2 s. ř. s. zhodnoceny, nově rozhodnout.

Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud shledal důvodným kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto podle § 110 odst. 1, část věty první před středníkem, s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu